

KM 9/11 Diakontjenesten i kirkens tjenestemønster

Saksdokument:

KM 9.1/11 Saksorientering

KM 9.1.1/11 Utdrag fra Bispemøtets protokoll sak 03/10

Første innstilling fra komité A

Sammendrag av saksorienteringen

Dette saksdokumentet handler om diakonens plass i kirkens tjenestemønster. Fokus blir derfor på kirkelige strukturer, ordninger, vigsling, gudstjenestelige og liturgiske funksjoner og relasjonen særlig til prestetjenesten. Diakonen bruker det meste av sin tid i lokalsamfunnet, i møte med mennesker, i samarbeid med offentlige instanser, humanitære organisasjoner og frivillige medarbeidere. I hverdagen har diakonen sitt hovedfokus på omsorgstjenesten, på å være oppsøkende ute blant menneskene og på å invitere inn i fellesskapet. Tyngdepunktet i denne saksutredningen er ikke nødvendigvis dekkende for helheten i diakonens tjeneste i menigheten. Diakonien, slik vi forstår den i dag, er beskrevet i Plan for diakoni i Den norske kirke.

Saken om forståelse av diakonstillingen i kirkens tjenestemønster har en lang forhistorie, og har vært behandlet mange ganger og i ulike fora. Også kirker vi har økumeniske avtaler med og andre søsterkirker, har strevd med å komme til rette med diakontjenestens plassering i tjenestemønsteret. Den økumeniske samtalen fortsetter i en pågående prosess.

Kirken er diakonal i sitt vesen. Diakoni er en integrert del av kirkens kall og identitet. Konsekvensene dette har for diakonstillingenes plassering i kirkens tjenestemønster, vurderes ulikt. I 2004 vedtok Kirkemøtet, med bakgrunn i en uttalelse fra Bispemøtet, at diakontjenesten teologisk kan forstås som en del av den ordinerte tjeneste. Drøftinger omkring dette vedtaket har ført til at Bispemøtet nå sier at diakontjenesten står på et solid, teologisk grunnlag, at den er av avgjørende betydning for Den norske kirke og at forholdet mellom diakontjenesten og prestetjenesten innebærer at de ikke skal forstås som ulike dimensjoner innenfor den samme tjeneste, men som to ulike tjenester innenfor det kirkelige tjenestefellesskap (sak BM 3/10).

Vigslingen til diakontjenesten er av stor betydning, både for kirken og for den enkelte stillingsinnehaver. Diakonen arbeider i stor grad ute i lokalsamfunnet og kommer på kirkens vegne og med myndighet fra kirken og fungerer på mange måter som en brobygger mellom kirke og samfunn. Diakoni og gudstjenestefeiring er uløselig knyttet sammen og diakonen har også sin plass i gudstjenesten. Bispemøtet anbefaler at diakonen bærer skråstilt stola som en del av sin liturgiske drakt, noe denne foreliggende saksframstillingen støtter. Et avsnitt i framstillingen drøfter diakontjenestens forhold til sakramentsforvaltning.

For å styrke kirken i dens diakonale identitet, er det viktig at kirkens ledelse er diakonalt bevisst og at det finnes diakonal kompetanse i kirkens ledelse. Betydningen av kirkens diakonale identitet tilsier også at det nødvendig med flere diakonstillinger.

Komiteens merknader

Komiteen slutter seg i hovedsak til saksframstillingen, og vil særlig bemerke:

-Det er gledelig at mange års diskusjon og dialog om fortolkningen av diakontjenesten i Den norske kirke nå har funnet en god løsning. Komiteen mener Bispemøtet har funnet en tjenlig og positiv måte å anerkjenne diakonens

rolle i kirke og menighet på. Ved å fastholde diakontjenesten som en karitativ tjeneste videreføres det særpreget som har stått sentralt i norsk diakoni. Samtidig innebærer vektleggingen av det karitative at kallet fra de andres nød settes i sentrum for diakonen og diakonien. Dette står sammen med kirkens kall til å vitne om evangeliet i ord og handling. Det er viktig og verdifullt for en luthersk kirke og for hele samfunnet at kirken gjør kallet fra de vanskeligstilte til innhold i en vigslet tjeneste. På denne måten profileres Den norske kirke som en diakonal kirke.

-Den tjenesteterminologi som Bispemøtet (BM) har innført (BM 03/10), synes fruktbar og har ført denne saken videre. Ved å bruke tjenestebegrepet blir det mindre fokus på en innenfor eller utenfor sondering. "Innenfor fellesskapet av tjenester har noen tjenester det til felles at de er vigslede tjenester. Hver på sin måte er de satt inn under et særlig ansvar og en særlig forpliktelse. [...] Sentralt i de ulike vigslingene står derfor omtalen av hva man vigsles til."

-Videre vil komiteen understreke at diakontjenesten er primært karitativ og viser til saksutredningen:
En karitativ diakontjeneste innebærer et vidt omsorgsbegrep. Det dreier seg om den direkte omsorgen overfor enkeltmennesker, men også en omsorg som kan gi seg utslag i form av politisk/profetisk diakoni. Virksomhetsområdet spenner fra individuell støtte og oppfølging, veiledning og sjelesorg, til samfunnsarbeid og solidaritetsaksjoner. Dette kommer tydelig fram i Plan for diakoni hvor omsorgstjeneste omtales både som nestekjærlighet og inkluderende fellesskap og som det mer samfunnsrettede vern om skaperverket og kamp for rettferdighet. Diakontjenesten omfatter også administrative oppgaver, blant annet knyttet til arbeid med frivillige medarbeidere. Her dreier det seg om å rekruttere mennesker og utruste dem til omsorgshandlinger, om å planlegge og koordinere. I tillegg har diakoner i Dnk liturgiske funksjoner ved medvirkning ved gudstjenesten som en regulert del av tjenesten, jfr Tjenesteordning og Retningslinjer for diakonens liturgiske funksjoner (s. 20).

Diakonene arbeider med forebygging, omsorg og myndiggjøring. De innehar en kirkelig stilling med utadrettet arbeid mot mennesker i sårbare situasjoner, uavhengig av den enkeltes livssyn. Diakonene er ofte et viktig bindeledd mellom kirke og lokalsamfunn, de har fagkompetanse og fagspråk som er relevant både i kirke og samfunn (s. 20).

De diakonale institusjonene er en viktig del av kirkens diakoni. Det er ønskelig om de i større grad kunne legge til rette for definerte diakonstillinger hvor vigslede diakoner kunne gjøre tjeneste i institusjonene. Det er naturlig å anta at diakonens kompetanse både innen kirke- og samfunnsfeltet ville være adekvat i en diakonal institusjon. Stillinger for vigslede diakoner ville også synliggjøre og styrke den kirkelige identitet for de diakonale institusjonene.(s. 22)

-Kallstanken hører til i sentrum av en evangelisk-luthersk kirke og er et uttrykk for evangeliets åpenhet og raushet i den skapte verden. Når kallet er sentralt for diakonens tjeneste blir det vendingen utover til de som kaller som blir viktig. På en slik bakgrunn blir det samtidig også naturlig at diakonen er den som synliggjør kallet og de andres nød i gudstjenesten. Derfor er det god grunn til at diakonen kan bære skråstola i tråd med BM 03/10 som anbefaler at diakon, kateket og kantor bruker skråstilt stola når de utfører liturgisk tjeneste. Bruken av stola for de nevnte tjenestegrupper utredes samtidig og fremmes for KM så snart som mulig.

-Komiteen ønsker at diakonens gudstjenestelige medvirkning ikke reduseres ved innføring av gudstjenestereformen. Det forventes at en vigslet medarbeider jevnlig deltar og har liturgiske funksjoner i menighetens gudstjenestefeiring. Diakonens medvirkning synliggjør den diakonale dimensjonen i menighetens liv på en særskilt måte.

-Innenfor rammen av diakonens karitative tjeneste vil det være situasjoner hvor det er naturlig at diakonen også forretter nattverd. Det er nedfelt i retningslinjer for diakonens gudstjenestelige funksjoner at diakon har rett til å forrette nattverd ved soknebud. Ved revisjon av disse retningslinjene bør det også vurderes om diakonen kan forrette nattverd ved gudstjenester innenfor rammen av den diakonale tjenesten, som for eksempel ved gudstjeneste på sykehjem.

-Komiteen merker seg at BM 03/10 sier at det ikke er noen prinsipiell forskjell mellom begrepene "vigsling" og "ordinasjon", men at det er en innarbeidet bruk av ordet "ordinasjon" i forbindelse med prest og ser ingen grunn til å endre dette. BM anbefaler at "man i fremtiden unnlater å omtale den konkrete stillingskategori "prest" med betegnelsen "embete", men i stedet snakker om tjeneste". Videre anbefales det at "lek" erstattes med mer presise uttrykk som vigslede og ikke-vigslede stillinger", "prester og andre ansatte". Komiteen ser at det her er behov for et videre arbeid med å finne gode og presise uttrykk som kommuniserer inn i vår tid.

-Diakonens arbeid preges i stor grad av lokale behov og ressurser. Derfor er det viktig at Tjenesteordning for diakoner gir noen overordnede retningslinjer. Tjenesteordningen fra 1996 hadde en liste med oppgaver som var aktuelle for diakonen. Lokalt ble dette regulert i forhold til diakonens stillingsinstruks. Tjenesteordningen fra 2004 nevner bare tjenestens formål i overordnede formuleringer. Det bør vurderes om det ville være tjenlig med en noe mer utførlig tjenesteordning hvor noen konkrete oppgaver tydeliggjøres, inkludert de nye områdene fra Plan for diakoni i Den norske kirke, "Vern om skaperverket og kamp for rettferdighet".

-Komiteen ser store utfordringer i forhold til finansiering av diakonstillingene. Man ser at den lokale finansiering via Fellesråd/kommune er usikker fordi kommuneøkonomien er dårlig mange steder. Selv om oppretting av diakonstilling på sikt kan redusere kommunale utgifter, vil det være vanskelig å få gjennomslag innenfor kommunale budsjettammer. Givertjeneste er også en sårbar form for finansiering av faste stillinger og arbeidskontrakt med ulønnet diakon finner sjelden sted.

Komiteen mener at det er nødvendig med statlig finansiering av flere diakonstillinger. Regjeringen har i Soria Moria II sagt at den vil øke tallet på diakonstillinger. Dette skaper en forventning om en økning i antall diakonstillinger i denne Stortingsperioden.

-KM 06/07 sier at alle menigheter bør ha diakon eller tilgang på diakonal kompetanse. Komiteen forstår "diakonal kompetanse" som personlig, faglig kompetanse, dvs at menigheten enten har diakon eller kan henvende seg til en diakon. Dette er et viktig mål og det bør lages en opptrappingsplan med delmål underveis. Dette må også sees i forbindelse med ny kirkeordning og finansieringsmodeller i en fremtidig kirke.

Forslag til vedtak

1. Diakontjenesten i Den norske kirke er en selvstendig og nødvendig tjeneste innenfor rammen av fellesskapet av tjenester i kirken.
2. Diakontjenesten bygger på selvstendig teologisk grunnlag og forstås primært som en karitativ tjeneste.
3. Diakontjenesten er en tjeneste som forutsetter vigsling. KM støtter BMs anbefaling om at vigslet diakon i liturgisk tjeneste bærer skråstola, jfr BM 03/10, og ber om at innføring av skråstola forberedes til behandling i KM så snart som mulig.
4. Vigsling i Den norske kirke er vigsling til en spesifikk tjeneste. Dersom en går over fra en tjenestetype til en annen, må en vigsles til den nye tjenesten.
5. For at Den norske kirke skal nå målene i Plan for diakoni, jfr KM 06/07, er det nødvendig at det opprettes flere diakonstillinger.
 - a. KM har forventninger om en betydelig økning i antall stillinger gjennom tilførsel av statlige midler i denne stortingsperioden, jfr Soria Moria II.
 - b. Innen 2015 må det innenfor alle prostier være minst en diakonstilling. I prostier med betydelige geografiske avstander eller med høyt folketall, bør det på dette tidspunkt være flere diakonstillinger.
 - c. På sikt må alle menigheter enten ha diakonstilling eller tilgang til diakonal kompetanse.

Plenumsbehandling 1

Dirigent: Jan Olav Olsen

Saksordfører: Lars Erlend Kielland

Disse hadde ordet:

Arne Tveit, Helga Haugland Byfuglien, Silje Barkved, Vidar Haanes, Stein Reinertsen, Erling J. Pettersen, Inger Kari Søyland, Olav Skjevesland, Arnstein Bleiktvedt, Anne Dalheim, Bjørn Ingvald Eidsvåg, Harald Hegstad, Åge Søsveen, Eldar Husøy, Karin-Elin Berg, Anne Lise Brenna Ording, Harald Askeland, Målfrid Isene, Trygve Wyller, Vidar Haanes, Kjetil Aano.

Endringsforslag

Ingen endringsforslag ble fremmet.

Saken ble sendt tilbake til komiteen.

Endelig innstilling fra komité A

Komiteens merknader

Komiteen slutter seg i hovedsak til saksfremstillingen, og vil særlig bemerke:

-Det er gledelig at mange års diskusjon og dialog om fortolkningen av diakontjenesten i Den norske kirke nå har funnet en god løsning. Komiteen mener Bispemøtet har funnet en tjenlig og positiv måte å anerkjenne diakonens rolle i kirke og menighet på. Ved å fastholde diakontjenesten som en karitativ tjeneste videreføres det særpreget som har stått sentralt i norsk diakoni. Samtidig innebærer vektleggingen av det karitative at kallet fra de andres nød settes i sentrum for diakonen og diakonien. Dette står sammen med kirkens kall til å vitne om evangeliet i ord og handling. Det er viktig og verdifullt for en luthersk kirke og for hele samfunnet at kirken gjør kallet fra de vanskeligstilte til innhold i en vigslet tjeneste. På denne måten profileres Den norske kirke som en diakonal kirke.

-Komiteen støtter Bispemøtets innføring av tjensteterminologi (BM 03/10) Tjenestebegrepet bidrar til et mer inkluderende fokus, samtidig som det gir mulighet til å skjelne mellom tjenester med ulikt særpreg: ”Innenfor fellesskapet av tjenester har noen tjenester det til felles at de er vigslede tjenester. Hver på sin måte er de satt inn under et særlig ansvar og en særlig forpliktelse. [...] Sentralt i de ulike vigslingene står derfor omtalen av hva man vigsles til.”

-Videre vil komiteen understreke at diakontjenesten er primært karitativ og viser til saksutredningen:
En karitativ diakontjeneste innebærer et vidt omsorgsbegrep. [...] Virksomhetsområdet spenner fra individuell støtte og oppfølging, veiledning og sjelesorg, til samfunnsarbeid og solidaritetsaksjoner. Dette kommer tydelig fram i Plan for diakoni hvor omsorgstjeneste omtales både som nestekjærighet og inkluderende fellesskap og som det mer samfunnsrettede vern om skaperverket og kamp for rettferdighet. Diakontjenesten omfatter også administrative oppgaver, blant annet knyttet til arbeid med frivillige medarbeidere. Her dreier det seg om å rekruttere mennesker og utruste dem til omsorgshandlinger, om å planlegge og koordinere. I tillegg har diakoner i Dnk liturgiske funksjoner ved medvirkning ved gudstjenesten som en regulert del av tjenesten, jfr Tjenesteordning og Retningslinjer for diakonens liturgiske funksjoner (s. 20).

Diakonene arbeider med forebygging, omsorg og myndiggjøring. De innehar en kirkelig stilling med utadrettet arbeid mot mennesker i sårbare situasjoner, uavhengig av den enkeltes livssyn. Diakonene er ofte et viktig bindeledd mellom kirke og lokalsamfunn, de har fagkompetanse og fagspråk som er relevant både i kirke og samfunn (s. 20).

De diakonale institusjonene er en viktig del av kirkens diakoni. Det er ønskelig om de i større grad kunne legge til rette for definerte diakonstillinger hvor vigslede diakoner kunne gjøre tjeneste i institusjonene. Det er naturlig å anta at diakonens kompetanse både innen kirke- og samfunnsfeltet ville være adekvat i en diakonal institusjon. Stillinger for vigslede diakoner ville også synliggjøre og styrke den kirkelige identitet for de diakonale institusjonene (s. 22).

-Kallstanken hører til i sentrum av en evangelisk-luthersk kirke og er et uttrykk for evangeliets åpenhet og raushet i den skapte verden. Når kallet er sentralt for diakonens tjeneste, blir det vendingen utover til de som kaller som blir viktig. På en slik bakgrunn blir det samtidig også naturlig at diakonen er den som synliggjør kallet og de andres nød i gudstjenesten. Derfor er det god grunn til at diakonen kan bære skråstola i tråd med BM 03/10 som anbefaler at vigslet diakon, kateket og kantor bruker skråstilt stola når de utfører liturgisk tjeneste. Den forståelsen av diakontjenesten som er lagt til grunn i BM 03/10 tilsier bruk av stola, som er vigslingstegnet i vår kirke. Bruken av stola for de nevnte tjenestegrupper bør utredes samtidig og fremmes for KM så snart som mulig.

-Komiteen ønsker at diakonens gudstjenestelige medvirkning ikke reduseres ved innføring av gudstjenestereformen. Det forventes at en vigslet medarbeider jevnlig deltar og har liturgiske funksjoner i menighetens gudstjenestefeiring. Diakonens medvirkning synliggjør den diakonale dimensjonen i menighetens liv på en særskilt måte.

-Innenfor rammen av diakonens karitative tjeneste vil det være situasjoner hvor det er naturlig at diakonen også forretter nattverd. Det er nedfelt i retningslinjer for diakonens gudstjenestelige funksjoner at diakon har rett til å forrette nattverd ved soknebud. Ved revisjon av disse retningslinjene bør det også vurderes om diakonen kan forrette nattverd ved gudstjenester innenfor rammen av den diakonale tjenesten, som for eksempel ved gudstjeneste på sykehjem.

-Bispemøtet (BM 03/10) sier at det ikke er noen prinsipiell forskjell mellom begrepene ”vigsling” og ”ordinasjon”, men at det er en innarbeidet bruk av ordet ”ordinasjon” i forbindelse med prest og ser ingen grunn til å endre dette. BM anbefaler at ”man i fremtiden unnlater å omtale den konkrete stillingskategori ”prest” med betegnelsen ”embete”, men i stedet snakker om tjeneste”. Videre anbefales det at ”lek” erstattes med mer presise uttrykk som ”vigslede og ikke-vigslede stillinger”, ”prester og andre ansatte”. Komiteen ser at det her er behov for et videre arbeid med å finne gode og presise uttrykk som kommuniserer inn i vår tid.

-Forståelsen av diakontjenesten har i de senere årene vært diskutert i Den norske kirke, i mange av våre søsterkirker og i økumeniske organisasjoner. Komiteen vil samtidig understreke behovet for å arbeide videre med de økumeniske implikasjoner av denne saken (jfr pkt 5.2 i saksutredningen). Dette inkluderer også spørsmålet om hvordan Den norske kirkes forståelse av diakontjenesten som vigslet tjeneste skal omtales på andre språk.

Den norske kirkes forståelse av diakontjenesten som karitativ tjeneste vil være et vesentlig bidrag inn i den økumeniske samtalen.

-Diakonens arbeid preges i stor grad av lokale behov og ressurser. Derfor er det viktig at Tjenesteordning for diakoner gir noen overordnede retningslinjer. Tjenesteordningen fra 1996 hadde en liste med oppgaver som var aktuelle for diakonen. Lokalt ble dette regulert i forhold til diakonens stillingsinstruks. Tjenesteordningen fra 2004 nevner bare tjenestens formål i overordnede formuleringer. Det bør vurderes om det ville være tjenlig med en noe mer utførlig tjenesteordning hvor noen konkrete oppgaver tydeliggjøres, inkludert de nye områdene fra Plan for diakoni i Den norske kirke, ”Vern om skaperverket og kamp for rettferdighet”.

-Komiteen ser store utfordringer i forhold til finansiering av diakonstillingene. Det er vesentlig å opprettholde forutsigbarhet og langsiktighet i den lokale finansieringen. Vi ser at dette noen steder er usikkert fordi kommuneøkonomien er presset, og det vil være vanskelig å få gjennomslag innenfor kommunale budsjettammer. Givertjeneste er ønskelig, men også en sårbar form for finansiering av faste stillinger.

Komiteen mener at det er nødvendig med statlige tilskudd til finansiering av flere diakonstillinger. Regjeringen har i Soria Moria II sagt at man vil øke tallet på diakonstillinger. Dette skaper en forventning om en økning i antall diakonstillinger i denne Stortingsperioden.

-KM 06/07 sier at alle menigheter bør ha diakon eller tilgang på diakonal kompetanse. Komiteen forstår ”diakonal kompetanse” som personlig, faglig kompetanse, dvs at menigheten enten har diakon eller kan henvende seg til en diakon. Dette er et viktig mål og det bør lages en opptrappingsplan med delmål underveis. Dette må også sees i forbindelse med ny kirkeordning og finansieringsmodeller i en fremtidig kirke.

-Komiteen ønsker fleksibilitet i hvordan statlige tilskudd fordeles. Det forutsetter samarbeid mellom bispedømmeråd og fellelsråd/menighetsråd

-Komiteen ønsker målrettede og etterprøvbare vedtak knyttet til den forventede økningen av stillinger. Vedtak 5 b forsøker å imøtekomme dette behovet ved å angi tidshorisont (2015), et avgrenset geografisk område (prostiet) og ved å ta hensyn til ulikheter i folketall og geografiske forhold. Komiteen mener ikke å antyde at diakonen skal være ansatt i prostiet, eller at tjenesteforholdet hos ansatte diakoner skal endres.

-En systematisk dokumentasjon av diakonens arbeid i Den norske kirkes menigheter og ringvirkningene av dette er nødvendig i argumentasjon overfor bevilgende myndigheter.

-Komiteen vil vise til at det i strategiplan for samisk kirkeliv pekes på behovet for å styrke det lokale kirkeliv. I planen foreslås det ”to nye diakonstillinger til lokalt samisk kirkeliv i 2015” (Strategiplan for samisk kirkeliv, s. 106).

Forslag til vedtak

1. Diakontjenesten i Den norske kirke er en selvstendig og nødvendig tjeneste innenfor rammen av fellesskapet av tjenester i kirken.
2. Diakontjenesten bygger på selvstendig teologisk grunnlag og forstås primært som en karitativ tjeneste.
3. Diakontjenesten er en tjeneste som forutsetter vigsling. KM støtter BMs anbefaling om at vigslet diakon i liturgisk tjeneste bærer skråstola, jfr BM 03/10, og ber om at innføring av skråstola forberedes til behandling i KM så snart som mulig.
4. Vigsling i Den norske kirke er vigsling til en spesifikk tjeneste. Dersom en går over fra en tjenestetype til en annen, må en vigsles til den nye tjenesten.
5. For at Den norske kirke skal nå målene i Plan for diakoni, jfr KM 06/07, er det nødvendig at det opprettes flere diakonstillinger.
 - a. KM har forventninger om en betydelig økning i antall stillinger gjennom tilførsel av statlige midler i denne stortingsperioden, jfr Soria Moria II.
 - b. Innen 2015 må det innenfor alle prostier være minst en diakonstilling. I prostier med betydelige geografiske avstander eller med høyt folketall, bør det på dette tidspunkt være flere diakonstillinger.
 - c. På sikt må alle menigheter enten ha diakonstilling eller tilgang til diakonal kompetanse.

Plenumsbehandling 2

Dirigent: Jan Olav Olsen

Saksordfører: Lars Erlend Kielland

Disse hadde ordet:

Arnstein Bleiktvedt, Jarle Klungrehaug, Svein Arne Lindø.

Kirkemøtets vedtak

1. Diakontjenesten i Den norske kirke er en selvstendig og nødvendig tjeneste innenfor rammen av fellesskapet av tjenester i kirken.
2. Diakontjenesten bygger på selvstendig teologisk grunnlag og forstås primært som en karitativ tjeneste.
3. Diakontjenesten er en tjeneste som forutsetter vigsling. KM støtter BMs anbefaling om at vigslet diakon i liturgisk tjeneste bærer skråstola, jfr BM 03/10, og ber om at innføring av skråstola forberedes til behandling i KM så snart som mulig.
4. Vigsling i Den norske kirke er vigsling til en spesifikk tjeneste. Dersom en går over fra en tjenestetype til en annen, må en vigsles til den nye tjenesten.
5. For at Den norske kirke skal nå målene i Plan for diakoni, jfr KM 06/07, er det nødvendig at det opprettes flere diakonstillinger.
 - a. KM har forventninger om en betydelig økning i antall stillinger gjennom tilførsel av statlige midler i denne stortingsperioden, jfr Soria Moria II.
 - b. Innen 2015 må det innenfor alle prostier være minst en diakonstilling. I prostier med betydelige geografiske avstander eller med høyt folketall, bør det på dette tidspunkt være flere diakonstillinger.
 - c. På sikt må alle menigheter enten ha diakonstilling eller tilgang til diakonal kompetanse.

Enstemmig vedtatt.